

так як би то сказати, аби пайі добре зрозуміли — так ніби... по середині... Коли то можна обійти ся без сьвіжих рукавичок... а в найгіршім случаю можна взяти випраї і коли жалує ся кводра на підголене, але дивлячи ся на люстро (дивить ся на долоню як би на люстро) говорить ся: Е! добре все є — завтра піду до фризнера. Що кілька днів біг я межи четвертою а пятою на Бродвей. Дзвоню — дзень, дзеиь, дзень... служниця Отвирає мені двері — природно першого стрічаю — но, кожд би иньшого — як не “Бійо”! Ба! коли би то був пес, котрий би умів лестити ся — погласкав бим псячка пару разів, но і закликав: ходи сюди песику — і не звертав би на него уваги, але він о той стовп, станув на середині покою, завсїгди найжений і пильнував кожного мойого кроку, опісля нюга за нюгою ішов за мною до крісла — а коли сїв я, він також сїв напроти мене не спускаючи з мене своїх сліпаків. (Наслідуючи вдову) “Бійо” завсїгди вас заиюхає. (Своїм голосом). О... він і так для мене досить ласкавий. Нахиляю ся, хочу мою вдівку пару разів цмокнути в руку — “Бійо” — кидає ся на мене. Ото є наслідки, як ся пса виучує “недай песку рушати своєї пайі”. Воиа його так витресувала. На правду, коли котра з пань тут присутних має так витресованого пса як той “Бійо” — но, то желаю! Поправляю ся на кріслі, хочу простягнути нюгу, посуваю ся “Бійо” в тій хвили зриває ся і кладе свою кусмату лапу на колїна, як би мене хотїв прикути до місця, (значучо), а сліпів все з мене не спускає. Досить одним словом сказавши, стаю ся невільником того пса, котрий мене деиервує, допроваджу до встеклости... (Жіночим голосом). “Чи знаєте пане, “Бійо” чогось инїї хорий” — говорить раз до мене вдова (складаючи руки). “О, бідний, — чи може ви його пайі відвезли до шпиталю, то від-